

Αίγυπτος: Η ιστορία ξαναγράφεται

Αναρτήθηκε από τον/την [olympiada](http://olympiada.blogspot.com) στο Ιουλίου 5, 2013
Του Πέτρου Αργυρίου (agriazwa.blogspot.com)

Δεν έχουν όλα τα παραμύθια αίσιο τέλος.

Οι πρόσφατες εξελίξεις στην Αίγυπτο επιβεβαιώνουν αυτόν τον ισχυρισμό για το παραμύθι της αραβικής άνοιξης η οποία παρουσιάστηκε και χειροκροτήθηκε αφελώς από τον δυτικό κόσμο ως ένα κύμα δημοκρατικών διεκδικήσεων.

Χωρίς φυσικά να υποβαθμίζουμε την ύπαρξη πραγματικών δημοκρατικών στοιχείων στην αραβική άνοιξη, οφείλουμε για μια ακόμη φορά να υποδείξουμε την υποκίνηση που έλαβε χώρα μέσω αμερικανικών ιδρυμάτων όπως το δημοκρατικό United States Agency for International Development (USAID) με την παγκόσμια εμβέλεια, το νεοφιλελεύθερο ιδιωτικό National Endowment for Democracy (NED) με πλοκάμια σε περισσότερες από 90 χώρες αλλά και τα Open Society Foundations του «φιλόανθρωπου» κερδοσκόπου George Soros.

Οι παραπάνω οργανισμοί μαζί με άλλους μικρότερους, αυτοπροσδιορίζονται ως οργανισμοί που προωθούν τη δημοκρατία απανταχού στην πλανήτη.

Ποιας δημοκρατίας όμως; Αυτής που είναι απόλυτα εκτεθειμένης στα μεγάλα οικονομικά συμφέροντα, μιας «δημοκρατίας» των τεράστιων ανισοτήτων.

Της Αμερικανικού Τύπου δημοκρατίας που απομακρύνει κάθε δυνατό εμπόδιο που μπορεί να βρεθεί στο δρόμο του ελεύθερου εμπορίου και της τραπεζοκρατίας.

Μετά από χρόνια απάνθρωπων δολοφονικών δικτατοριών που οι ΗΠΑ ενθάρρυναν και στήριζαν σε διάφορες χώρες του κόσμου ανάμεσα στις οποίες και η Ελλάδα και με τη διεθνή κατακραυγή που αυτά τα καθεστώτα δέχτηκαν, οι Αμερικάνοι ανέπτυξαν και μια δεύτερη παράλληλη πολιτική: Αυτή της μαλακής δύναμης (soft power) όπου η εξάρτηση από τις ΗΠΑ επιδιώκεται όχι μέσω της ανελέητης πυγμής σκληρών αμερικανοκινούμενων καθεστώτων αλλά μέσω της κοινωνικής μηχανικής που στρέφεται και στρέφει ευρύτερες κοινωνικές ομάδες στο να στηρίξουν αμερικανοκίνητες πολιτικές προσωπικότητες και κινήματα που αντλούν άφθονη χρηματοδότηση από τις ΗΠΑ.

Αυτή την πολιτική την είδαμε στις έγχρωμες επαναστάσεις της Ευρώπης του πρώην ανατολικού μπλοκ όπου τα προαναφερόμενα ιδρύματα είχαν έντονη ανάμειξη και επίδραση.

Την είδαμε και στην αραβική άνοιξη.

Στην περίπτωση όμως της αραβικής άνοιξης κάποιος μπορεί να διερωτηθεί εύστοχα το για ποιο λόγο οι Αμερικάνοι συνέβαλλαν και πίεσαν μέχρι καταρρεύσεως εκκοσμικευμένα καθεστώτα στην ανάδειξη των οποίων είχαν οι ίδιοι συμβάλει.

Η απάντηση ίσως μπορεί να βρίσκεται σε δύο άξονες:

Στο γεγονός ότι τα καθεστώτα αυτά χωρίς υπολογίσιμους εσωτερικούς αντιπάλους έγιναν στην πορεία τους πολύ πιο άπληστα από ότι μπορούσαν να αντέξουν τα συμφέροντα της αμερικανικής οικονομίας που εδώ και καιρό βρίσκεται στη φάση μιας φούσκας που το μόνο που τη συγκρατεί από το να μη σπάσει είναι η γεωπολιτική ισχύς των ΗΠΑ.

Έτσι λοιπόν επιδιώκουν να βάλουν νέους παίκτες στο παιχνίδι της εξουσίας που θα είναι τρισευχισμένοι με μικρότερο κομμάτι της πίτας.

Για να καταλάβουμε καλύτερα αυτήν τη σταδιακή οικονομική εξασθένηση της Αμερικής και τι σημαίνει αυτό για την σφαίρα επιρροής της ας αντλήσουμε ένα παράδειγμα από ένα αμερικανικό προτεκτοράτο με το οποίο είμαστε πάρα πολύ καλά εξοικειωμένοι: Την Ελλάδα.

Μετά την χούντα των συνταγματαρχών που δεν ήταν τίποτε άλλο από ένα επεισόδιο στη μετάβαση δύναμης από τη Μ. Βρετανία προς τις ΗΠΑ με τελικό γεωπολιτικό αποτέλεσμα τη διχοτόμηση της παλαιότερα βρετανοκρατούμενης Κύπρου, η ελληνική κεντρική πολιτική σκηνή ελέγχεται σε μεγάλο βαθμό από τους αμερικάνους και χρηματοδοτείται ανελλιπώς με δάνεια αλλά και παχυλά μαύρα κονδύλια.

Μετά την πτώση της σοβιετικής ένωσης και την ακόλουθη γεωπολιτική υποβάθμιση της Ελλάδας, η χώρα θα γίνει πάσα από τους αμερικανούς στους γερμανούς. Αυτό σηματοδοτούσε ουσιαστικά η μετάβαση από την εποχή Παπανδρέου στην εποχή Σημίτη. Οι αμερικάνοι θα ανταλλάξουν τη γεωπολιτική αξία της χώρας με την έμμεση οικονομική της αφαίμαξη μέσω κερδοσκοπίας που έγινε περισσότερο εφικτή λόγω του φαινομενικά φθηνού χρήματος που άρχισε να ρέει στην Ελλάδα υπό τη μορφή χαμηλότοκων ευρωπαϊκών δανείων.

Και αν στην περίπτωση της Ελλάδας η Ελλάδα δόθηκε δανεική στην ευρωπαϊκή ένωση, πολύ μεγαλύτερες απώλειες είχαν λίγο αργότερα οι ΗΠΑ στην Λατινική Αμερική όπου ένα ντόμινο σοσιαλιστικών διακυβερνήσεων αποτίναξε σε μεγάλο βαθμό τον Αμερικανικό Ζυγό καθώς, ανάμεσα σε άλλα, οι ΗΠΑ από το 2001 και έπειτα επικέντρωσαν όλη τους την προσοχή στη Μέση Ανατολή αλλά και τον Ευρωσιατικό κόμβο που λέγεται Αφγανιστάν επιδιώκοντας να επιβάλλουν το δόγμα της κυριαρχίας πλήρους φάσματος.

Ας ξαναγυρίσουμε όμως στην εγγύς και μέση Ανατολή.

Ο δεύτερος άξονας μέσω του οποίου ίσως μπορεί να γίνει πιο κατανοητή η ανάμειξη των Αμερικανών στην «αραβική άνοιξη» είναι το πολιτικό Ισλάμ το οποίο άντλησε στήριξη και προωθήθηκε από τους ίδιους τους Αμερικάνους ως διάδοχη κυβερνητική λύση.

Συνεχίζοντας τη διερεύνηση όλων αυτών των φαινομενικά οξύμωρων, κάποιος μπορεί να αναρωτηθεί το ποια είναι η σκοπιμότητα της στήριξης των αμερικάνων στο πολιτικό Ισλάμ του οποίου ο ποιο επιφανής και σημαντικός πόλος είναι η Μουσουλμανική Αδελφότητα.

Η αναβίωση του πολιτικού Ισλάμ στον αραβικό κόσμο με τη βοήθεια των αμερικανών μπορεί να γίνει αντιληπτή κάτω από ένα άλλο δόγμα: Το δόγμα Μπρεζίνσκι, ενός από τους σημαντικότερους σχεδιαστές της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής των τελευταίων δεκαετιών, ενός δόγματος που δεν είναι τίποτε άλλο από προσαρμογή του διαίρει και βασίλευε.

Ένας εύφλεκτος ισλαμικός κλοιός μπορεί να στραγγαλίσει τη Ρωσία, να περιορίσει την Ινδία και να αναχαιτίσει την ειδάλλως μάλλον αναπόφευκτη οικονομική επικράτηση της Κίνας στην περιοχή.

Ιδιαίτερα για την περίπτωση της Ρωσίας, οι ισλαμικές μειονότητες μπορούν να προκαλέσουν αστάθειες και καυτές εστίες που μπορούν να αποδυναμώσουν την

κυρίαρχη ελίτ της χώρας και να επιτρέψουν την ανάδειξη ενός νέου Γιέλτσιν, μιας νέας δηλαδή αμερικανικής μαριονέτας.

Όσο για τις χώρες δορυφόρους της Ρωσίας που ανήκαν κάποτε στη Σοβιετική αυτοκρατορία, οι θρησκευτικές διαφορές με τους Ρώσους είναι ιδιαίτερες χρήσιμες για τον πολιτικό και οικονομικό προσεταιρισμό τους από τους αμερικάνους και τον περιορισμό έως και στραγγαλισμό της Ρωσίας, κύρια επεκτατική μέθοδος της οποίας είναι οι ενεργειακές οδοί.

Κάτω από αυτό το πρίσμα μπορεί να γίνει κατανοητός ο πόλεμος που έκαναν οι Αμερικανοί στον πρώην πρωθυπουργό Κ. Καραμανλή για τις ενεργειακές συμφωνίες με τη Ρωσία. Μπορεί κάποιος επίσης να καταλάβει για ποιο λόγο ο νυν πρωθυπουργός Αντώνης Σαμαράς ο οποίος έχει πέσει σε αμερικανική δυσμένεια για την πλήρη υποταγή του στην γερμανική ηγεμονία προσπαθεί να εξαγοράσει λίγη αμερικανική συμπάθεια με τον αγωγό TAP, έναν αγωγό που θα ωφελήσει κυρίως το Αζερμπαϊτζάν και θα βλάψει κυρίως τη ρωσική ενεργειακή επεκτατική ατζέντα.

Ως μια καταρρέουσα αυτοκρατορία που είναι, οι Αμερικάνοι δεν επενδύουν στην δική τους ανάπτυξη αλλά σε ένα βρώμικο παιχνίδι με χτυπήματα κάτω από τη ζώνη στους επίδοξους ανταγωνιστές τους.

Μια ισλαμική ομπρέλα θα αποτελεί ανάχωμα στη Ρωσική και με τους κατάλληλους χειρισμούς ίσως και στην κινεζική επέκταση.

Ο ισλαμικός εξτρεμισμός αποτελεί επίσης ένα πρώτης τάξης επιχείρημα για να συνεχίζουν να πείθουν οι αμερικάνοι στο ρόλο του παγκόσμιου χωροφύλακα.

Για αυτό και ποτέ δεν φοβήθηκαν να στηρίξουν τον ισλαμικό εξτρεμισμό, τους Μουτζαχεντίν στο Αφγανιστάν παλαιότερα, πιο πρόσφατα στους ισλαμιστές «αντάρτες» της Λιβύης και τώρα στους ισλαμιστές αντάρτες της Συρίας.

Αυτό που ονομάστηκε Αλ Κάιντα δεν είναι τίποτε άλλο παρά κάτι που εφεύραν οι Αμερικάνοι μετά το 2001 προκειμένου να του δώσουν πνοή ζωής και πραγματική υπόσταση. Γιατί η «Αλ Κάιντα» συμφέρει τους αμερικάνους. Ακριβώς όπως τα ακραία στοιχεία μιας κοινωνίας ενισχύουν τα εξουσιαστικά επιχειρήματα και εγχειρήματα της κάθε αυταρχικής κυβέρνησης, έτσι και ο διεθνής ακραίος ισλαμισμός ενισχύει τα εγχειρήματα και της επιχειρήματα μιας επίδοξης «παγκόσμιας αμερικανικής κυβέρνησης».

Οι αμερικάνοι λοιπόν δε φοβούνται να παίξουν με το Ισλάμ, ούτε το πολιτικό ούτε το εξτρεμιστικό γιατί γνωρίζουν πως είναι γεμάτο αυτοκαταστροφικές θρησκευτικές αντιφάσεις που δεν θα του επιτρέψουν ποτέ να γίνει αρκετά ισχυρό. Η δημιουργία ενός ισχυρού Ισλάμ με βάση κράτη γεμάτα διαφυλετικές εντάσεις τα οποία δημιουργήθηκαν τεχνητά από την εποχή της ευρωπαϊκής αποικιοκρατίας και μετα-αποικιοκρατίας και με δεδομένη την ενδο-ισλαμική θρησκευτική μισαλλοδοξία μοιάζει σχεδόν απίθανη.

Το πολιτικό όσο και το εξτρεμιστικό Ισλάμ μπορεί να είναι αρκετά αδύναμα και ασταθή για να συγκροτήσουν στο μέλλον ένα αρκετά ισχυρό ισλαμικό πόλο απειλητικό προς τα αμερικανικά συμφέροντα, είναι εντούτοις αρκετά ισχυρά και αποφασισμένα ώστε να εμποδίσουν την ανάδειξη και την επικράτηση είτε εθνικιστικών, είτε σοσιαλιστικών πολιτικών δυνάμεων που θα απειλούσαν την αμερικανική επιρροή στην περιοχή και που θα μπορούσαν να δημιουργούσαν

μετά από επώδυνες και μακροχρόνιες ζυμώσεις έναν πραγματικά ανεξάρτητο αραβικό πολιτικό πόλο.

Έτσι λοιπόν, οι αμερικάνοι στην Αίγυπτο πριν και μετά την πτώση του Μουμπάρακ, πόνταραν στην Μουσουλμανική Αδελφότητα και τον Μοχάμεντ Μόρσι.

Δυστυχώς, παρά τη θητεία του στα αμερικανικά πανεπιστήμια, ο Μόρσι δεν ήταν το πiónι που οι αμερικανοί περίμεναν και απαιτούσαν να είναι. Δυστυχώς, ούτε για τους Αιγύπτιους ο Μόρσι ήταν ο πολιτικός άνδρας που περίμεναν.

Προς απογοήτευση των Αμερικανών ο Μόρσι άρχισε να προσεγγίζει την Κίνα, να επιδιώκει σύσφιξη των δεσμών μέσα στον αραβικό κόσμο ενώ παρέμεινε πιστός στην αντισιωνιστική του στάση προκαλώντας την υπολογίσιμη για τους αμερικάνους γκρίνια των ισραηλινών.

Προς απογοήτευση των Αιγυπτίων ο Μόρσι αποδείχτηκε πιστός στην Μουσουλμανική αδελφότητα και όχι στους Αιγυπτίους καθώς ο Μόρσι έδωσε στον εαυτό του φαραωνικές πολιτικές εξουσίες, προκειμένου να μπορέσει να επιβάλει το ιδεώδες για την Μουσουλμανική αδελφότητα σύστημα πολιτικής διακυβέρνησης: Τον ισλαμικό νόμο: Τη Σαρία

Απέναντι λοιπόν στη διαφαινόμενη ισλαμοποίηση τους, μεγάλοι αριθμοί Αιγυπτίων αντέδρασαν και βγήκαν στους δρόμους ήδη από το 2012 σε σειρές διαδηλώσεων που τα δυτικά μήντια για λόγους διεθνών πολιτικών σκοπιμοτήτων κάλυψαν δυσανάλογα λίγο σε σχέση με την «αραβική άνοιξη».

Αυτή η σήριξη δια της σιωπής των αμερικάνων στον Μόρσι παρά τα «αντιαμερικανικά» φλερτ του οφειλόταν μάλλον σε μια και μόνο του στάση που αφορούσε το πιο καυτό γεωπολιτικό σημείο στον πλανήτη: Τη Συρία.

Ο Μόρσι υποστήριζε σταθερά τους «αντάρτες» και για αυτό δεν είχε εξαντλήσει τη χρησιμότητα του για τους αμερικάνους.

Ο Μόρσι μπορούσε να περιμένει. Η Συρία είχε ήδη διαρκέσει πάρα πολύ βάζοντας στον πάγο σημαντικό κομμάτι του αμερικανικού γεωπολιτικού σχεδιασμού.

Μπορεί οι αμερικανοί να ανέχονταν τα καπρίσια του Μόρσι, δεν έκαναν το ίδιο όμως και οι Αιγύπτιοι. Με την παρέμβαση του στρατού, δόθηκαν στον Μόρσι 48 ώρες για να ικανοποιήσει τα λαϊκά αιτήματα για δημοκρατική διακυβέρνηση.

Ο Μόρσι αρνήθηκε να συνθηκολογήσει, μένοντας πιστός στα ισλαμικά του οράματα. Εκδιώχθηκε.

Ο Αμερικάνοι κράτησαν μια μετριοπαθή στάση αρνούμενη να χαρακτηρίσουν την παρέμβαση του στρατού ως «πραξικόπημα». Περιμένουν την επόμενη μέρα.

Ο ίδιος ο Μόρσι μάλλον ήλπιζε σε ένοπλη παρέμβαση του εξτρεμιστικού Ισλάμ υπέρ του. Ίσως να πόνταρε σε έναν αιγυπτιακό εμφύλιο που αν τον κέρδιζε θα έπαιρνε ως έπαθλο μια ισλαμιστική Αίγυπτο και ίσως κάποτε και ένα κόσμο όπου θα υπήρχε παντού Ισλάμ. Ισλάμ και μόνο Ισλάμ. Αυτό είναι άλλωστε το διακηρυγμένο όραμα της μουσουλμανικής αδελφότητας.

Δυστυχώς για τον ίδιο, ο Μόρσι φαίνεται να ήταν ένας άνθρωπος που οι φιλοδοξίες του ξεπερνούσαν κατά πολύ τις ικανότητες του και την αντίληψή του. Όταν ακόμη και ένας εξαιρετικά επιτυχημένος πολιτικός άνδρας όπως ο Ερντογάν απειλείται από το ίδιο του το νεοοθωμανικό όραμα παρότι το επιδίωξε

σχετικά σταδιακά, ο Μόρσι νόμιζε ότι είχε την ισχύ να επιβάλει το δικό του όραμα με μιας. Και οι αναγνώσεις του αποδείχτηκαν τραγικά κακές.

Μάταια ο Μόρσι περίμενε την επέμβαση του ένοπλου Ισλάμ καθώς σημαντικοί θύλακες του έχουν κυρίως εγκλωβιστεί στη Συρία αλλά και στο Μάλι.

Για να καταλάβει κανείς όμως καλύτερα τη Μουσουλμανική Αδελφότητα, τον Μόρσι και την Αίγυπτο, θα ήταν χρήσιμο να γίνει μια μικρή αναδρομή στη νεώτερη ιστορία της.

Ο μεγάλος θεωρητικός και η πιο σημαντική προσωπικότητα της Μουσουλμανικής Αδελφότητας ήταν ο λόγιος Σαίντ Κουτμπ.

Ο Κουτμπ, φιλομαθής και πνευματικός άνθρωπος, μετά την επίσκεψη του στις ΗΠΑ έμεινε αηδιασμένος από τον ηδονισμό, τον υλισμό και την σεξουαλική ελευθεριότητα που είδε.

Αηδιασμένος από τις θρησκευτικές έριδες και την μεταποικιοκρατία στον αραβικό κόσμο, πρότεινε ένα νέο πολιτικό-ηθικό ισλάμ, απαλλαγμένο από τις παθογένειες του παρελθόντος. Μια άμεση ισλαμοκρατία, χωρίς μεσάζοντες και εξουσιαστές, χωρίς ιμάμηδες, μπάτσους, δικηγόρους και πολιτικούς, όπου ο άνθρωπος θα ήταν υπόλογος μόνο στο νόμο του Θεού, το κοράνι. Μια αναρχοθεοκρατία.

Έχοντας ήδη αποκτήσει δεσπόμενη θέση στην Μουσουλμανική Αδελφότητα, ο Κουτμπ θα συνεργαστεί με τον νεαρό τότε στρατιωτικό Νάσερ και το κίνημα των Ελεύθερων Αξιωματικών για να ανατρέψουν τη τότε κυβέρνηση, μαριονέτα των Βρετανών.

Φυσικά ο Κουτμπ μέσα στον ιδεαλισμό του δεν κατάλαβε την αλλαγή «παραδείγματος» που γινόταν στον κόσμο εκείνη την περίοδο και την μεταφορά της γεωπολιτικής ισχύς από τους Βρετανούς στους Αμερικάνους η οποία απαιτούσε πολιτικούς μετασχηματισμούς στα βρετανικά προτεκτοράτα και την επικράτηση φιλοαμερικανικών ελίτ σε αυτά.

Ο Νάσερ μετά την απόκτηση της εξουσίας, θα καλέσει τον Κουτμπ να συμμετέχει στην νέα φιλοαμερικανική τάξη πραγμάτων. Ο Κουτμπ, πιστός στον (παν)ισλαμισμό του, θα αρνηθεί. Μετά την απόπειρα δολοφονίας του Νάσερ το 1953, ο Νάσερ θα βρει την πρόφαση να εξοντώσει πολιτικά μια εν δύναμη πολιτική απειλή: Τη μουσουλμανική αδελφότητα.

Παρά τις στενότερες προσωπικές του σχέσεις με τον Κουτμπ, ο Νάσερ όχι μόνο θα τον φυλακίσει, αλλά και θα τον βασανίσει φριχτά.

Οι βασανιστές του Κουτμπ και άλλων αδελφών του εκπαιδεύονται επιτόπου από ανθρώπους της CIA.

Ο Κουτμπ αποφυλακίστηκε για λίγο για να οδηγηθεί τελικά στην αγχόνη.

Όταν λοιπόν μετά από δεκαετίες και κατά «την αραβική άνοιξη», η μουσουλμανική αδελφότητα στην Αίγυπτο αλλά και αλλού δέχθηκε τη στήριξη των Αμερικανών για να ρίξει τους μισητούς διαδόχους του Νάσερ, έπρεπε καλά να ξέρει ότι πουλούσε την ψυχή της στο διάολο. Τα παλαιότερα παθήματα αλλά και τα νεότερα έπρεπε να τους είχαν γίνει μαθήματα. Οι αμερικανοί δεν είναι άξιοι καμίας εμπιστοσύνης. Αυτό καλά πρέπει να το καταλάβουν και οι Ευρωπαίοι μετά την αποκάλυψη του οργίου παρακολουθήσεων τους από τους Αμερικανούς. Για τους Άραβες, τα πράγματα είναι ακόμη χειρότερα: Υπάρχουν δύο πόλοι στην περιοχή στους οποίους οι αμερικάνοι συμπεριφέρονται σταθερά ωσάν να ήταν

σύμμαχοι. Ο ένας είναι το Ισραήλ το οποίο λειτουργεί ως προκεχωρημένο φυλάκιο της αμερικανικής αυτοκρατορίας.

Ο άλλος είναι το πετράλαιοπαραγωγικό μπλοκ των ισλαμικών «μοναρχιών» με σημαντικότερη εξ αυτών τη Σαουδική Αραβία.

Αυτός είναι και ο λόγος που η «αραβική άνοιξη» σταμάτησε στο Μπαχρέιν και τη Σαουδική Αραβία, με γρήγορη, άμεση, μαζική και συγκαλυμμένη ως προς το δυτικό κόσμο καταστολή.

Το Ισραήλ είναι τα μπράτσα. Είναι ας πούμε ο κακός μπάτσος της περιοχής.

Η Σαουδική Αραβία, το Κουβέιτ, το Μπαχρέιν, το Κουβείτ, το Κατάρ είναι οι καλοί μπάτσοι της περιοχής. Αυτοί φιλοξενούν προσωπικότητες του πολιτικού Ισλάμ όπως έγινε με τον αδερφό του Κουτμπ. Επίσης χρηματοδοτούν και επανδρώνουν τον ισλαμικό εξτρεμισμό για να υπονομεύει ανταγωνιστές των αμερικανών όπως έγινε στο Αφγανιστάν ή για να δημιουργούν πυρήνες αστάθειας που μπορούν να προσφέρουν στους αμερικανούς πατήματα για στρατιωτικές επεμβάσεις, όπως έγινε στη Σερβία (χωρίς φυσικά να βγάζουμε λάδι τους Σέρβους για τα αιματοκυλίσματα).

Η σύνδεση πολιτικού και ένοπλου Ισλάμ (μιλάμε για σύνδεση, όχι ταύτιση) φαίνεται καθαρά στην περίπτωση της «Αλ Κάιντα», μιας κατά την εκτίμησή μου μικρής αρχικά επιχειρησιακά και αριθμητικά ομάδας.

Ως επικεφαλής της εμφανίστηκε ο υιός Σαουδαράβων κροίσων με στενές σχέσεις με τη Σαουδική βασιλική οικογένεια, ο Οσάμα μπιν Λάντεν. Δεύτερος τη τάξει αλλά σε καμία περίπτωση λιγότερο σημαντικός και διάδοχος του Λάντεν είναι ο Αιμάν Αλ Ζαουαχάρι, αιγύπτιος γιατρός και μαθητής του Κουτμπ που μετά τον απαγχονισμό του δασκάλου του από τον Νάσερ αφοσιώθηκε στο να υλοποιήσει το όραμα του.

Αυτός ο συνδυασμός δουλεύει τέλεια. Ο ισλαμικός εξτρεμισμός δίνει λόγο ύπαρξης και ενισχύει τον Ισραηλινό επιθετικό μιλιταρισμό δίνοντας στην πολεμοκάπηλη ισραηλίτικη ελίτ περισσότερη ισχύ.

Από την άλλη η Σαουδική Αραβία δείχνει ένα φιλικό πρόσωπο προς τους Μουσουλμάνους και χρηματοδοτεί τόσο τον πολιτικό όσο και τον εξτρεμιστικό ένοπλο ισλαμισμό με την προϋπόθεση να μείνει μακριά από τα εσωτερικά της. Έτσι ενισχύεται η επιρροή της βασιλικής οικογένειας στον μουσουλμανικό κόσμο χωρίς να απειλείται η ίδια.

Την ίδια στιγμή, η χρηματοδότηση με πετροδολάρια και η επάνδρωση τόσο του πολιτικού αλλά ακόμη περισσότερο του εξτρεμιστικού ισλαμισμού από τη Σαουδική βασιλική οικογένεια είναι πολύ χρήσιμη για τους αμερικάνους καθώς τους επιτρέπει όχι μόνο να υπονομεύουν εν δυνάμει αντιπάλους μέσω ισλαμικών ενόπλων πυρήνων αλλά και να αποκτούν άλλοθι στρατιωτικών επεμβάσεων όποτε το κρίνουν σκόπιμο σε περιοχές που έχει εμφανιστεί αστάθεια.

Αυτό είναι το παιχνίδι που παίζεται με παραλλαγές στη Μέση Ανατολή.

Σε αυτή την ιστορία είναι δύσκολο να μιλήσει κανείς για καλούς και κακούς.

Η μουσουλμανική αδελφότητα στην Αίγυπτο πχ έχει περάσει τα πάνδεινα από τους νασερικούς.

Η απομάκρυνση του Μόρσι όμως από την εξουσία απομακρύνει τους αιγυπτίους από το φαύλο κύκλο του βρώμικου παιχνιδιού που έπαιζαν παλαιότερα οι Βρετανοί και τώρα οι Αμερικάνοι με το Ισλάμ.

Επιπρόσθετα με όλες τις άγνωστες παραμέτρους που εισάγει στο γεωπολιτικό παίγνιο, φαντάζει επίσης ικανή να παγώσει τις εξελίξεις στη Συρία, παγώνοντας μαζί με αυτές και τον τυχοδιωκτικό αμερικάνικο γεωστρατηγικό σχεδιασμό και εγκλωβίζοντας ακόμη περισσότερο επικίνδυνους για την παγκόσμια σταθερότητα ένοπλους τζιχαντιστές.

Οι εξελίξεις στην Αίγυπτο θα έχουν και σημαντική επίδραση για την Ελλάδα.

Οφείλουμε να καταλάβουμε, ότι η αμερικανική αυτοκρατορία, πλέον σε φάση μάλλον τελικής παρακμής δεν προκάλεσε χάος μόνο στην εγγύς και Μέση Ανατολή με την «αραβική άνοιξη» αλλά και μετακυλίνοντας την ίδια της την οικονομική κρίση στην Ευρώπη μέσω του δούρειου ίππου που λέγεται Ελλάδα επιχείρησε να πιέσει την Ευρώπη όχι μόνο να κόψει πληθωριστικό χρήμα αλλά και να αμερικανοποιηθεί πολιτικά και διοικητικά. Η αρχική συμφωνία της Ευρώπης με τα αμερικανικά σχέδια και η εν συνεχεία άρνηση της για πλήρη συμμόρφωση με το αμερικανικό μοντέλο οδήγησε σε δραματικής κλίμακα οικονομική και ανθρωπιστική καταστροφή στις χώρες του νότου και σε χρηματοπιστωτικά οφέλη στον πολιτικό και οικονομικό πυρήνα της Ευρώπης με το ενδεχόμενο του Ευρωπαϊκού ακρωτηριασμού να φαντάζει όλο και πιο κοντινό.

Τα δεδομένα ενός άγριου γεωπολιτικού παιχνιδιού με πολλούς παίχτες αλλάζουν καθημερινά. Οι εξελίξεις στην Αίγυπτο αλλάζουν άρδην τον αρχικό γεωπολιτικό σχεδιασμό και οδηγούν σε επανασχεδιασμό που θα μπορούσε υπό συνθήκες να είναι ευνοϊκός για την σχεδόν απέλπιδα πια χώρα μας.

Καθώς όμως η Ελλάδα βρίσκεται πλέον σε πλήρη αποικιοκρατικό έλεγχο, δεν είναι σε θέση να αναγνώσει προς όφελος της τις εξελίξεις. Ακόμη και αν ήθελε, ακόμη και αν μπορούσε.

Οι Αιγύπτιοι δείχνουν να έχουν μάθει από το παρελθόν τους. Οι Έλληνες όχι. Και για αυτό το λόγο είναι καταδικασμένοι να επαναλαμβάνουν τα λάθη τους. Αν φυσικά καταφέρουν να επιβιώσουν αυτών.